

Smaa Meddelelser.

Tysk Selvros, tysk Selvkritik. I nogle Lande gaar man op i Forgudelse af det Egne; i andre — men dem er der vist ikke mange af — er man misfornøjet med alt det Egne; i atter andre neutraliseres Selvtilfredsheden af en betydelig Dosis Selvkritik; — det er Forskjellen. Af Ingen kritiseres den tyske Selvros mere skaanselsløst end af Tyskerne selv. «Vi have,» skriver saaledes Bamberger i det S. 25 fg. omtalte Skrift, «vi have indhentet alle Nabofolk i Udstafferingsvæsenet, i at gjøre Spræl, i Reklamevæsen. Hvem der læser vore Avisers Avertissementsdel, og hvem der betragter Skilterne i Gaderne, maa væmmes ved det Overmaal af gement Markskrigeri, der overalt trænger sig frem med sit tysk-franske Kavdervælsk. Tidligere vare vi fattige og beskedne; nu ere vi ikke rige, men Beskedenheden er borte. Selvrosen holder sig ikke blot paa Industriens Omraade; det æsthetiske og literære har om muligt endnu stærkere Prøver at opvise. Smigreriet, baseret paa Gjensidighedsprincippet, præsterer det Utrolige hos Forfattere og Recensenter. Ogsaa her har der opbunket sig et Forraad af højtravende Talemaader, som de pennesførende Fætterskaber dagligt tyer til for at holde sig og Publikum for Nar. Udover enhver offentlig Bygning, der pyntes en Smule op, udover enhver Basar, som en fornem Dame patronerer, hælder det æsthetiske Blækhuis en Strøm af opstyltede Udtryk, saa at man skulde tro, at vi levede i den medicæiske Tidsalders yppigste Flor: Alt er «hoch stilvoll», «tief sittlich», akkurat saaledes som enhver Knejsvært skriver over sin Dør med gyldne Bogstaver: «Hofraiteur und Restaurant erster Klasse». Ganske paa samme Maade kritiserer den bekjendte Berliner-Professor Reuleaux (en Tysker, trods det franske Navn), — han der i Anledning af Filadelfia-Udstillingen tog saa haardt fat paa de tyske Industridrivende — i en Tale, han nylig har holdt i Leipzig, den tyske Industri. Han taler om: Følgerne af Selvovervurdering paa det industrielle Omraade; — den Nation, der for 1½ Aarhundrede siden saa grundigt foragtede det Uægte,

Skinnet, det Halve, er nu bleven en ganske modsat; — Publikum, der begyndte med at finde det tilgiveligt, har endt med ganske at billige, at Skinnet foretrækkes fremfor det Virkelige; — det gjælder fremfor Alt, at Klæder, Møbler, Husgeraad etc. etc. ser smukt ud, ser ud til at være «ægte»; — men det Uægte er billigere end det Ægte og foretrækkes derfor i Virkeligheden; — «Imitation», «Surrogat», — det er Industriens Slagord; — da der skal «konkurreres gennem Prisen», ikke gennem Varens Kvalitet, gaar hele den industrielle Virksomhed ud paa at præstere det Allerbilligste; — men de tyske ubegribeligt billige Varer ere i Virkeligheden ikke de billigste; — og den tyske Industri anvender ikke blot Imitations- og Surrogat-Systemet: Forfalskningssystemet anvendes om muligt efter et endnu større Omfang. Herimod er det, at Reuleaux advarer i sin Tale om «Tysklands industrielle Opgaver». Lad os tilføje, at det dog vidner om en vis Beskedenhed hos de tyske Industridrivende, naar de forfalskede Varer og Surrogat-Varerne udtrykkeligt betegnes som «tyske» i Modsætning til de ægte: Cichorie benævnes «tysk Kaffe», hakket Kjød «tysk Bøfsteg», spraglet farvede Duer «tyske Pappegøjer» osv. «Noget Lignende træffes næppe i andre Lande. Det er i Virkeligheden paa høje Tid, at vi, samtidigt med at vi styrke den nationale Selvagtelse, for Alvor bekæmpe Selvovervurderingen.»

Nekrolog. Julius Faucher er d. 12. Juni d. A. afgaaet ved Døden i Rom, 58 Aar gl. I ham har Tyskland tabt en af sine mest talentfulde Frihandelsmænd. Udrustet med en skarp Forstand, en rig Fantasi, en glimrende, sprudlende, ildfuld Veltalenhed, har Faucher fra Talerstolen og gennem Pressen ufortrødent kæmpet for den fri Konkurrences Sag. I ti Aar, 1850—60, levede Faucher i England som Medarbejder ved det af hans Ven Richard Cobden stiftede Blad, «Morning Star»; her befæstedes hans Kjærlighed til Friheden, den økonomiske saavel som den politiske. Tyskland havde han forladt (1850), nedslaaet over den Reaktion der fulgte paa 1848; til Tyskland vendte han tilbage (1860), for i sit Fædreland at vie Friheden sine Kræfter. Kort efter, i 1863, stiftede han